

На Моцарта се струва, че задъ образа на тайнствения човѣкъ се крие самата смъртъ. Този, безъ да каже кой е, поржчва на угасващия да напише, срещу голѣмо възнаграждение, единъ реквиемъ (погребална литургия). И нѣжниятъ майсторъ на музиката изживява нѣщо страшно. Сторило му се, че му поржчватъ да напише собствения си реквиемъ... Моцартъ, който винаги пишелъ свѣтла и жизнерадостна музика, музика за живота, сега трѣбвало да пише музика за смъртъта... Макаръ напълно изтощенъ, великиятъ звукотворецъ се заловилъ за бърза работа, защото чувствувалъ, че краятъ е близкъ и не ще успѣе да завърши последното си и най-велико творение. Но следъ нѣколкодневенъ трудъ, когато по-голѣмата частъ отъ реквиема била написана, напушчатъ го и последнитѣ сили.

Презъ студената, дъждовна и снѣговита нощъ на 5 декемврий 1791 год., Моцартъ изпуствналъ писалката и издѣхналъ... Така, следъ като изживѣлъ дни на ненадмината слава и дни на нечувана бедность и непосилененъ трудъ, „любимецътъ на боговетъ“ прекжсналъ земния си пжтъ, едва 36 годишенъ. Въ деня на неговото погребение имало такава буря, че нито приятелитѣ му, нито жена му, болна отъ скръбъ, могли да придружатъ останкитѣ му до вѣчното жилище. Той билъ погребанъ въ общия гробъ на беднитѣ, и затова никой до днесъ не знае, кжде почиватъ коститѣ му.

Отъ вълшебника Моцартъ останала само неговата чудно красива, нѣжна, жизнерадостна, свѣтла, човѣчна и боговдѣхновена музика...
